

Sygn. akt: III U 1000/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 02 kwietnia 2014r. w O.

sprawy z odwołania L. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania L. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 10.06.2013r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję i do ustalenia wysokości emerytury, począwszy od 1 maja 2013 roku przyjmuje dodatkowo kwoty wynagrodzenia i zasiłków chorobowych, wypłaconych L. W. w (...) Fabryce (...) w W.: w 1968 roku w kwocie 21.560 zł, w 1969 roku w kwocie 22.211 zł, w 1970 roku w kwocie 22.287 zł, w 1971 roku w kwocie 22.420 zł, w 1972 roku w kwocie 22.211 zł, w 1973 roku w kwocie 27.991,80 zł, w 1974 roku w kwocie 31.097 zł i w 1975 roku w kwocie 34.759 zł,

2. w pozostałym zakresie odwołanie oddala.

UZASADNIENIE

L. W. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10.06.2013r., znak (...), którą tą decyzją odmówiono mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie angaży z lat 1962 - 1975.

Odwołujący wniósł o uwzględnienie przy ustalaniu wysokości emerytury wynagrodzenia osiągniętego w okresie zatrudnienia w (...) Fabrykach (...) w W. w latach 1962-1976.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że L. W. od dnia 03.06.2010r. ma prawo do emerytury. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu, tj. z lat:

1963, 1967-1969, 1971, 1972, 1976-1987, 2008 i 2009. Wyliczony z tych lat wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyniósł 94,48%. ZUS wskazał nadto, iż w dniu 21.05.2013r. odwołujący złożył w Inspektoracie ZUS w W. wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem wynagrodzenia uzyskiwanego w (...) Fabryce (...) w W. w latach 1962 – 1975 na podstawie przedłożonych angaży uzyskanych z Archiwum w O.. Z angaży tych wynikało, że wynagrodzenie odwołującego się określało się stawką godzinową, nie można jednakże na ich podstawie jednoznacznie stwierdzić, ile godzin faktycznie przepracował L. W.. Wobec powyższego zdaniem organu rentowego ZUS zaskarżoną decyzją prawidłowo odmówiono odwołującemu przeliczenia emerytury na podstawie przedłożonych angaży z lat 1962 – 1975.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Decyzją z dnia 20.09.2010r. Oddział ZUS w O. przyznał L. W. prawo do emerytury od dnia 03.06.2010r.

Do ustalenia podstawy wymiaru tej emerytury przyjęte zostało wynagrodzenie z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat: 1963, 1967-1969, 1971, 1972, 1976-1987, 2008 i 2009 i (...) 94,48 %. Przy wyliczaniu emerytury zostały przyjęte m.in. kwoty wynagrodzeń z (...) Fabryki (...) w W. za lata 1976-1988 w wysokościach podanych w kartach zasiłkowych, kartach wynagrodzeń, legitymacji ubezpieczeniowej i Rp-7.

W dniu 21.05.2013r. odwołujący złożył wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem wynagrodzenia uzyskanego w (...) Fabryce (...) w W. w latach 1962 – 1975, do wniosku załączył angaże z tych lat, uzyskane z Archiwum w O..

Organ rentowy po rozpoznaniu tego wniosku uznał, że wynagrodzenie odwołującego w tych latach było określone stawką godzinową, brak jest natomiast dokumentów potwierdzających ilość przepracowanych przez niego godzin, co uniemożliwia wyliczenie wynagrodzenia.

Wobec powyższego zaskarżoną decyzją z dnia 10.06.2013r. odmówiono L. W. prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie przedłożonych angaży z lat 1962 -1975.

L. W. kwestionując w/w decyzję domagał się zaliczenia do obliczenia wysokości emerytury zarobków osiągniętych w (...) Fabryce (...) w W. w latach 1968 – 1975 wskazując, że za te lata uwzględniono mu minimalne wynagrodzenie, a jego wynagrodzenie można wyliczyć na podstawie przedłożonych przez niego angaży.

W toku postępowania Sąd uzyskał z (...) Urzędu Wojewódzkiego kserokopie akt osobowych odwołującego, w których znajdowały się m.in. umowa o pracę i angaże regulujące wynagrodzenie L. W. w okresie jego zatrudnienia w (...) Fabrykach (...) w W.. Dysponując w/w aktami osobowymi Sąd uznał, że w oparciu o stawki godzinowe wynikające w umów o pracę i angaży możliwe jest ustalenie zarobków miesięcznych i rocznych w spornym okresie.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej z zakresu rachunkowości H. G., zlecając jej wyliczenie wynagrodzenia miesięcznego i rocznego odwołującego za okres od 01.01.1968r. do 31.12.1975r. w oparciu o angaże i inną dokumentację znajdującą się w aktach osobowych, przy przyjęciu stawek osobistego zaszeregowania wynikających z tej dokumentacji oraz przy przyjęciu okresów nieobecności w pracy, o ile wynikają one z akt osobowych.

Biegła H. G. w opinii z dnia 18.01.2014r. wskazała, że w aktach osobowych odwołującego z okresu zatrudnienia od 13.10.1962r. do 18.01.1988r. w (...) Fabrykach (...) w W. są dokumenty wskazujące na wysokość stawki osobistego zaszeregowania odwołującego wg stawki godzinowej.

Biegła wskazała, że zgodnie z angażami wynagrodzenie odwołującego w okresie od 01.09.1966r. do 31.12.1975r. wynosiło:

- od dnia 01.09.1966r. - zaszeregowanie do IV -tej grupy plac plus premia wg zakładowego regulaminu premiowania, angaż nie określa wysokości stawki wynagrodzenia,

- z dniem 01.04.1968r. odwołującemu przyznano wynagrodzenie w kwocie 9,50zł/godz. wg V-tej grupy zaszerogowania, pozostałe warunki bez zmian, z wniosku o przeszerogowanie z dnia 09.02.1968r. wynika, że odwołujący przed przeszerogowaniem miał wynagrodzenie wg grupy IV w wysokości 8,30 zł/godz. a biegła przyjęła, że wynagrodzenie to obowiązywało w styczniu - marcu 1968r.

- z dniem 01.02.1973r. odwołującemu przyznano uposażenie wg grupy VI ze stawką 10,70 zł/godz., pozostałe warunki bez zmian,

- z dniem 01.06.1973r. odwołującemu przyznano uposażenie w systemie płac akordowo - premiovym wg grupy VI ze stawką 13 zł/godz. + premię wg obowiązującego regulaminu,

- z dniem 01.12.1974r. odwołującemu przyznano uposażenie wg grupy VII ze stawką 14,50 zł/godz., pozostałe warunki bez zmian.

Biegła wskazała nadto, iż w aktach osobowych znajduje się kartoteka zasiłkowa. Zgodnie z wpisami w kartotece w latach 1968-1975 odwołujący był niezdolny do pracy:

- od dnia 28.08.1971r. do dnia 30.08.1971 - 3 dni - za okres ten otrzymał zasiłek w kwocie 190,50 zł, podstawę obliczenia zasiłku stanowiło wynagrodzenie za okres od maja do lipca w łącznej kwocie 7933zł,

- od dnia od 17.12.1971r. do dnia 20.12.1971r. - 4 dni - za okres ten otrzymał zasiłek w kwocie 265,50zł, podstawę obliczenia zasiłku stanowiło wynagrodzenie za okres od września do listopada w łącznej kwocie 8298zł,

- od dnia 24.09.1974r. do dnia 30.09.1974r. - 7 dni - za okres ten otrzymał zasiłek w kwocie 1051zł, podstawę obliczenia zasiłku stanowiło wynagrodzenie za okres od czerwca do sierpnia w łącznej kwocie 13.510zł,

- od dnia od dnia 12.12.1975r. do dnia 21.12.1975r. - 10 dni - za okres ten otrzymał zasiłek w kwocie 1.728zł, podstawę obliczenia zasiłku stanowiło wynagrodzenie za okres od września do listopada w łącznej kwocie 15.552zł.

Biegła wskazała, że podstawę wymiaru emerytur i rent ustala się od wynagrodzenia z tytułu wykonywania pracy w ramach stosunku pracy, z uwzględnieniem wypłaconych zamiast tego wynagrodzenia świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Zgodnie z § 3 Rozporządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 19.08.1968r. w sprawie obliczania podstawy wymiaru emerytury lub renty, zasiłków z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz składek na ubezpieczenia społeczne (DZ. U z 1968 r. Nr 35 poz. 246 ze zm.) za zarobek w gotówce w uspołecznionym zakładzie pracy uważało się:

1. wypłaty zaliczone w myśl uchwały do osobowego funduszu płac, z wyjątkiem:

a. dopłat za rozłąkę,

b. ekwiwalentów wypłacanych rencistom nauczycielom z powodu zawieszenia prawa do renty w czasie zatrudnienia,

c. odpraw przewidzianych w obowiązujących przepisach z tytułu zwolnienia z pracy lub przeniesienia do innej pracy,

d. dodatku godzinowego wypłacanego na kolei pracownikom drużyn lokomotywowych i konduktorskich,

e. zarobków z tytułu pracy nakładczej osób nie będących pracownikami w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 5 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 23.01.1968r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin oraz

2. wypłaty spoza osobowego funduszu płac określone w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia, dokonywane na rzecz własnych pracowników.

Według § 4 za zarobek w naturze w uspołecznionych zakładach pracy uważało się deputat, umundurowanie lub inne świadczenia w naturze, wydane pracownikowi zgodnie z obowiązującymi przepisami całkowicie lub częściowo nieodpłatnie, albo ich ekwiwalent pieniężny i zaliczane w myśl uchwały do osobowego funduszu płac.

Stosownie do § 6 do obliczenia podstawy wymiaru emerytury nie przyjmowało się:

1. wartości świadczeń w naturze wynikających z przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy lub ekwiwalentów tych świadczeń, jak odzieży ochronnej, posiłków lub środków odżywczych, środków piorących, ekwiwalentu za pranie odzieży ochronnej itp.;

2. korzyści materialnych zapewnionych pracownikom w układzie zbiorowym pracy lub w umowie indywidualnej, a polegających w szczególności na uprawnieniu do:

a. zakupywania po cenach niższych niż detaliczne niektórych artykułów lub przedmiotów,

b. korzystania z bezpłatnych lub częściowo odpłatnych przejazdów środkami lokomocji, z biletów teatralnych, kinowych itp.

Według §17 Rozporządzenia do obliczania podstawy wymiaru zasiłków z ubezpieczenia społecznego na wypadek choroby i macierzyństwa stosowało się odpowiednio przepisy § 2-8 i 11, z tym jednak że do obliczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego nie przyjmowało się wartości świadczeń w naturze lub ich ekwiwalentu, z których pracownik korzystał w okresie pobierania tych zasiłków.

Zgodnie z §18 podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowiły w uspołecznionych zakładach pracy:

1. zarobki w gotówce określone w §3 pkt 1, z wyłączeniem ponadto wynagrodzeń wypłacanych żołnierzom;

2. zarobki w naturze zaliczane w myśl uchwały do osobowego funduszu płac;

3. dodatkowe zarobki wypłacane z funduszu prowizji własnym pracownikom.

Zgodnie z Uchwałą Nr 103 Rady Ministrów z dnia 25.05.1971r. w sprawie składników funduszu płac i pozostałych wynagrodzeń z tytułu pracy w jednostkach gospodarki uspołecznionej (MP. 31 poz. 196) - do osobowego funduszu płac zaliczało się wszelkie wypłaty pieniężne i wartość świadczeń w naturze za pracę wykonaną przez pracowników z tytułu zatrudnienia na podstawie stosunku pracy w szczególności: płace czasowe, premie.

Biorąc pod uwagę powyższe zdaniem biegłej H. G., wynagrodzenia wykazane w załączonej kartotece jako podstawa wymiaru zasiłku chorobowego stanowiły podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

Biegła wskazała też, że czas pracy wszystkich pracowników zatrudnionych na mocy umowy wynosił, bez wliczenia przerw odpoczynkowych, najwyżej 8 godzin na dobę, w sobotę 6 godzin na dobę i nie mógł przekraczać 46 godzin na tydzień. Ubezpieczeni w razie choroby mieli prawo do zasiłku chorobowego za każdy dzień stwierdzonej niezdolności do pracy wskutek choroby, nie wyłączając niedziel i świąt, nie dłużej niż dwadzieścia sześć tygodni. Zasiłek chorobowy wynosił tygodniowo 70% przeciętnego tygodniowego zarobku ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w ciągu ostatnich trzynastu tygodni przed zachorowaniem. Wysokość zasiłków z ubezpieczenia społecznego, przysługujących pracownikom za czas niezdolności do pracy z powodu choroby, podwyższono w stosunku miesięcznym do 100% miesięcznego zarobku poczynając od dnia 1.07.1974r. Do czasu podwyższenia do 100% miesięcznego zarobku zasiłków przysługiwały one w wysokości:

- 85% miesięcznego zarobku - w okresie od dnia 1.07.1972r. do dnia 30.06.1973r.

- 90% miesięcznego zarobku - w okresie od dnia 1.07.1973r. do dnia 30.06.1974r.

Zasiłki wypłacono się za czas niezdolności do pracy z powodu choroby, nie wyłączając dni wolnych od pracy. Zasiłek za jeden dzień wynosił 1/30 część zasiłku miesięcznego. Za zarobek miesięczny stanowiący podstawę wymiaru zasiłku przyjmowało się przeciętny miesięczny zarobek pracownika z okresu zatrudnienia w ciągu ostatnich trzech miesięcy przed miesiącem, w którym pracownik stał się niezdolny do pracy.

Od 01.01.1975r. miesięczny zasiłek chorobowy wynosił 100% wynagrodzenia. Za każdy dzień stwierdzonej niezdolności do pracy, nie wyłączając dni wolnych od pracy, wypłacono się jedną trzydziestą część zasiłku miesięcznego. Podstawę wymiaru zasiłku stanowiło zaś przeciętne wynagrodzenie miesięczne z okresu zatrudnienia w ciągu ostatnich trzech miesięcy kalendarzowych przed miesiącem, w którym powstało prawo do zasiłku. Od 01.11.1975 r. miesięczny zasiłek chorobowy wynosił:

1. 100% wynagrodzenia - dla pracowników posiadających okres zatrudnienia dłuższy niż 8 lat (mając na uwadze staż zasiłek w tym % przysługiwał odwołującemu się),
2. 80% wynagrodzenia - dla pracowników posiadających okres zatrudnienia od 3 do 8 lat,
3. 75% wynagrodzenia - dla pracowników posiadających okres zatrudnienia krótszy niż 3 lata.

Biorąc pod uwagę normatywny czas pracy oraz stawki wynagrodzenia wskazane w angażach biegła ustaliła hipotetyczne wynagrodzenie odwołującego za lata 1968 -1975 i wskazała je w załączniku Nr 1 do opinii. W wyliczeniach uwzględniła nieobecność w pracy z powodu niezdolności jej wykonywania oraz zasiłek chorobowy wypłacony odwołującemu wg karty zasiłkowej, nie uwzględniła zaś ewentualnej premii z uwagi na brak informacji o jej wysokości. Biegła zaznaczyła, że do akt sprawy załączono kartę zasiłkową, w której wykazano kwoty wypłat oraz podstawę wymiaru zasiłku z trzech miesięcy poprzedzających miesiąc wystąpienia niezdolności do pracy.

Zdaniem biegłej, podstawa wymiaru zasiłku chorobowego stanowiła podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i obejmowała wypłatę wynagrodzeń łącznie z premią. Pozostawiając rozstrzygnięcie do uznania Sądu biegła dokonała wyliczenia w dwóch wariantach:

- według założeń wersji I - hipotetyczną płacę zasadniczą wynikającą z normatywnego czasu pracy uwzględniającego czas niezdolności do pracy oraz kwotę zasiłku chorobowego faktycznie wypłaconego według karty zasiłkowej;

- według założeń wersji II - hipotetyczną płacę zasadniczą jak w wariancie I z wyłączeniem każdych trzech miesięcy poprzedzających okres niezdolności do pracy odwołującego się, w miesiącach tych uwzględniono zarobek przyjęty za podstawę zasiłku chorobowego (wg kartoteki zasiłkowej), ponadto uwzględniono kwotę zasiłku chorobowego faktycznie wypłaconego według karty zasiłkowej.

Z wyliczeń biegłej wynika, że wynagrodzenia uzyskiwane przez odwołującego się w okresie zatrudnienia w (...) Fabrykach (...) w W. w okresie od 01.01. 1968 r. do 31.12.1975 r., przy uwzględnieniu dni nieobecności w pracy z powodu choroby wynoszą:

- w wersji nr I za lata:

- 1968 – 21.560 zł

- 1969 – 22.211 zł

- 1970 – 22.287 zł
- 1971 – 22.420 zł
- 1972 – 22.211 zł
- 1973 – 27.991,80 zł
- 1974 – 31.097 zł
- 1975 – 34.759 zł

- w wersji nr II za lata:

- 1968 – 21.560 zł
- 1969 – 22.211 zł
- 1970 – 22.287 zł
- 1971 – 22.517 zł
- 1972 – 22.211 zł
- 1973 – 27.991,80 zł
- 1974 – 36.963 zł
- 1975 – 41.727

Do opinii biegłej w zakresie wyliczenia w/w wynagrodzenia żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń. ZUS w piśmie z dnia 07.02.2014r. wskazał natomiast, że określenie wysokości wynagrodzenia stawką godzinową w przypadku braku danych dotyczących liczby godzin, jaką pracownik faktycznie przepracował, uniemożliwia ustalenie rzeczywistego wynagrodzenia tego pracownika. Przyjęcie do obliczenia osiąganego wynagrodzenia, czasu pracy obowiązującego w danym okresie zamiast faktycznie przepracowanego skutkuje ustaleniem podstawy wymiaru, która jest podstawą hipotetyczną.

Zdaniem ZUS wariant I umożliwia uwzględnienie kwot zasiłków chorobowych wykazanych w karcie zasiłkowej a za okresy pracy minimalnych wynagrodzeń. Wyliczenia zawarte w wariantcie II nie pozwalają zaś uwzględnić wynagrodzeń wykazanych w karcie zasiłkowej przyjętych za podstawę wyliczenia zasiłku chorobowego, ponieważ brak jest możliwości ustalenia czy składniki wchodzące w jego skład stanowiły podstawę oskładkowania oraz czy dotyczyły wyłącznie danego roku.

L. W. po zapoznaniu się ze stanowiskiem organu rentowego w w/w piśmie na rozprawie w dniu 02.04.2014r. wniósł o uwzględnienie korzystniejszej dla niego wersji wariantu (k. 81 a.s.).

Sąd po zapoznaniu się ze stanowiskiem stron oraz analizie zgromadzonej dokumentacji uznał, że opinia biegłej H. G. jest w pełni miarodajna i spójna i jako taka może stanowić dowód w sprawie. Biegła oparła swoje wyliczenia na danych wynikających z akt osobowych, w sposób jasny i klarowny wyjaśniła przyczyny przyjęcia dwóch wersji obliczenia wysokości wynagrodzenia odwołującego. Wyliczając te kwoty biegła oparła się na stawkach zaszerogowania odwołującego wynikających z umów o pracę i angaży znajdujących się w aktach osobowych, uwzględniła też dni wolne od pracy i nominalny czas pracy oraz okres nieświadczenia przez odwołującego pracy z uwagi na niezdolność do pracy. Z akt osobowych L. W. nie wynika, aby korzystał on z urlopów bezpłatnych, a biegła uwzględniła nieobecności odwołującego wynikające z kart zasiłkowych i dotyczące okresów niezdolności do pracy. Opinia w

sposób prawidłowy wylicza tylko wynagrodzenie zasadnicze, nie zawiera zaś innych składników wynagrodzenia, a w szczególności premii czy nagród, może więc stanowić podstawę orzekania. Należy zdaniem Sądu uznać, że wyliczone przez biegłą wynagrodzenie jest to wynagrodzenie, które odwołujący na pewno otrzymał, a z pewnością było mu wypłacane nawet większe wynagrodzenie, bowiem wyliczenia biegłej nie uwzględniają np. wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Kwoty wynagrodzenia i zasiłków chorobowych uwzględniają faktyczne nieobecności w pracy w związku ze zwolnieniami lekarskimi, a ilość i długość zwolnień lekarskich wynika bezsprzecznie z kart zasiłkowych. Należy też wskazać, iż jedyna możliwość uwzględnienia kwot wyższych niż minimalne to wyliczenie ze stawek godzinowych wynikających z osobistego zaszeregowania i nominalnego czasu pracy obowiązującego zgodnie z przepisami oraz uwzględniającego zasiłki chorobowe. Biegła i Sąd oparł się na dokumentacji pracowniczej i nie podziela stanowiska ZUS, który już po sporządzeniu opinii podnosił, iż jest to nieprawidłowy sposób ustalenia wynagrodzenia.

Należy jest wskazać, iż taki sam sposób wyliczenia wynagrodzenia w oparciu o stawki godzinowe wynikające z angaży i przy przyjęciu okresów nieobecności w pracy, o ile wynikają one z akt osobowych, Sąd zastosował w sprawie innego pracownika zatrudnionego w (...) Fabrykach (...) w W., W. K. w sprawie IIIU 636/12 i wówczas taki sposób nie był kwestionowany.

Wobec faktu, iż biegła w opinii przedstawiła dwie wersje wyliczeń wynagrodzenia L. W. należało rozstrzygnąć, którą wersję przyjąć. **Sąd uznał, że za podstawę orzeczenia w niniejszej sprawie należy przyjąć wyliczenia zawarte w opinii w wersji I**, są bowiem tylko zasiłki chorobowe wynikające z kart zasiłkowych i wynagrodzenie wynikające ze stawki osobistego zaszeregowania, a więc pewne składniki. Biegła w wersji II przyjęła natomiast za trzy miesiące poprzedzające okres pobierania zasiłku chorobowego średnie wynagrodzenie a tylko za pozostałe miesiące przyjęła wynagrodzenie wynikające ze stawki osobistego zaszeregowania.

Mając na uwadze poczynione ustalenia i zebrany materiał Sąd na mocy art.477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i do ustalenia wysokości emerytury przyjął L. W. wynagrodzenie osiągnięte w (...) Fabrykach (...) w W. w następującej wysokości: za 1968r. kwotę 21.560zł, za 1969r. kwotę 22.211zł, za 1970r. kwotę 22.287zł, za 1971r. kwotę 22.420zł, za 1972r. kwotę 22.211zł, za 1973r. kwotę 27.991,80zł, za 1974r. kwotę 31.097zł i za 1975r. kwotę 34.759zł.

Data początkową, od której Sąd przyjął dodatkowo w/w kwoty wynagrodzenia i zasiłków chorobowych jest dzień 1.05.2013r., gdyż L. W. w dniu 21.05.2013r. złożył wniosek o przeliczenie emerytury przy uwzględnieniu spornych angaży, a zgodnie z art. 114 ust 1 w zw. z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przeliczenie świadczenia następuje od pierwszego dnia miesiąca, w którym ubezpieczony złożył wniosek.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.